

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 32Cob/58/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319203609
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2319203609.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a členov senátu JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Petra Dumana, v spore žalobcu: STAVIVÁ-Garaj, s.r.o., IČO: 31 592 872, adresa sídla Banská Bystrica, Zvolenská cesta 31, zastúpeného advokátom: JUDr. Jozef Polák, adresa sídla Dolný Kubín, Aleja Slobody 1890/50, proti žalovanému: LHosting, s.r.o., IČO: 44 484 968, adresa sídla Sereď, Pažitná 1017/37, zastúpenému splnomocnencom: HALADA advokátska kancelária s.r.o., IČO: 36 669 661, adresa sídla Trnava, Kapitulská 21, o vydanie dokladov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 10. marca 2022, č.k. 28Cb/18/2019-294, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. a II. **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I.).

1.1 Na odôvodnenie rozsudku uviedol, že žalobca sa na základe skutočností uvedených v žalobe doručenej tunajšiemu súdu dňa 13.8.2019 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi v listinnej podobe a v digitálnej podobe vo formáte *.pdf (Adobe Acrobat) a vo formáte *.xlsx (Microsoft Office Excel) doklady a zoznamy dokladov po jednotlivých evidenciách tak, ako ich špecifikoval v žalobe v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a to titulom jeho nároku na vrátenie mu jeho plnenia poskytnutého žalovanému v období od 1.1.2018 do 31.5.2018 na základe neplatnej zmluvy (z dôvodu jej absolútnej neplatnosti, prípadne jej neplatnosti pre omyl žalobcu pri jej uzatváraní), alternatívne titulom jeho nároku na zmluvnými stranami dohodnuté plnenie zo Zmluvy na poskytovanie elektronickej služby Data Hosting, uzatvorenej medzi žalobcom ako nájomcom a žalovaným ako prenajímateľom dňa 9.10.2019 (ďalej len „Zmluva Data Hosting“). Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú dôvodiac, že Zmluva Data Hosting je platnou zmluvou a že nárok žalobcu na plnenie, uvedené v žalobe, z predmetnej zmluvy žalobcovi nikdy nevznikol a že skutočný nárok žalobcu z predmetnej zmluvy zanikol riadnym plnením žalovaného žalobcovi dňa 16.8.2018, keď žalovaný žalobcovi dňa 16.8.2018 v súlade s čl. III. bod 3.1. písm. c) zmluvy dodal dátové médium obsahujúce v zmluve dohodnuté zálohované dáta.

1.2 Z vykonaného dokazovania mal za dokázané, že žalobca ako nájomca a žalovaný ako prenajímateľ uzatvorili dňa 9.10.2017 Zmluvu Data Hosting, predmetom ktorej bola elektronická dátová služba, prostredníctvom ktorej bol nájomcovi realizovaný plnohodnotný prístup z verejnej telekomunikačnej siete k dátovému priestoru prenajatému nájomcovi u prenajímateľa, slúžiaci na evidenciu, uskladnenie, zabezpečenie, spracovanie a ochranu dát. V ten istý deň žalobca ako nadobúdateľ licencie, resp.

objednávateľ, a spoločnosť LLARIK, s.r.o., so sídlom Pažitná 1017/37, Sereď, IČO: 36 243 701 ako autor, resp. dodávateľ uzatvorili licenčnú zmluvu a zmluvu o technickej podpore. Podľa článku III. práva a povinnosti prenajímateľa bod 3.1 písm. c) vznikla prenajímateľovi povinnosť zálohovať dáta 1x denne na hardwarové zariadenie prenajímateľa, 1x týždenne na dátové médium a 1x ročne dátové médium dodať nájomcovi.

1.2.2 Žalobca zaslal žalovanému dňa 28.6.2018 prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámenie o neplatnosti Zmluvy Data Hosting spolu s výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia a výzvou na zaplatenie. Oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 3.7.2018. V oznámení žalobca ako dôvod neplatnosti zmluvy okrem iného uviedol, že bol pri uzatváraní zmluvy uvedený do omylu v podstatných okolnostiach, ktoré boli pre neho pri vstupovaní do právneho vzťahu so žalovaným podstatné.

1.2.3 Žalobca ako účastník licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore zaslal spoločnosti LLARIK, s.r.o. oznámenie zo dňa 28.6.2018, v ktorom namietol neplatnosť týchto zmlúv z dôvodov podľa § 39 a § 49a Občianskeho zákonníka. Oznámenie bolo spoločnosti LLARIK, s.r.o. doručené dňa 3.7.2018.

1.2.4 Žalovaný zaslal žalobcovi na základe jeho žiadosti dňa 13.8.2018 dátové médium s dátami, ktoré pre žalobcu zálohoval a preberací protokol, ktorý žiadal žalovaný podpísať.

1.2.5 Žalobca listom zo dňa 22.8.2018 oznámil žalovanému, že dáta prístupné na zaslanom dátovom médiu nie je možné relevantne zobraziť a vyzval ho na bezodkladné doručenie zálohovaných dát vo formáte, v ktorom bude pre neho čitateľný.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok účastníka neplatnej zmluvy na vrátenie toho, čo druhý účastník podľa nej dostal podľa § 39, § 49a a § 457 OZ (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších prepisov, ďalej len „OZ“), alternatívne ako nárok strany zmluvy na splnenie zmluvného záväzku druhej zmluvnej strany podľa § 488, § 489 a § 494 OZ a dospel k záveru, že nároky žalobcu uplatnené v tomto konaní nie sú nedôvodné, nakoľko nárok žalobcu na vrátenie plnenia poskytnutého žalovanému z neplatnej zmluvy nevznikol (lebo zmluva bola uzatvorená platne), že žalobca nepreukázal, že žalovanému poskytol listiny a dáta, ktorých vydania sa žalobou domáha a že žalobca nepreukázal, že by mu žalovaný uložené dáta neodovzdal, a napokon, že nárok žalobcu voči žalovanému na plnenie zo zmluvy zanikol riadnym plnením zo strany žalovaného.

1.4 Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na žalobcom namietanú neplatnosť Zmluvy Data Hosting, súd sa zaoberal jej platnosťou v rámci predbežnej otázky a posúdil predmetnú zmluvu ako platnú. V tejto súvislosti súd poukazuje na jeho rozsudok vydaný v konaní pod sp. zn. 28Cb/20/2018, ktoré prebiehalo na tunajšom súde medzi tými istými účastníkmi konania, a v rámci ktorého žalobca namietal okrem iného aj neplatnosť zmluvy o data hosting z dôvodov podľa § 39 a § 49a Občianskeho zákonníka, t.j. že žalobca bol pri uzatváraní zmluvy uvedený do omylu v podstatných okolnostiach, ktoré boli pre žalobcu pri vstupovaní do právneho vzťahu so žalovaným podstatné. Malo sa jednať najmä o funkčnosť a vylepšenie počítačového programu. V súvislosti s neplatnosťou Zmluvy Data Hosting žalobca poukázal aj na rozpor so zásadami poctivého obchodného styku z dôvodu nevyváženosti zmluvných podmienok s poukazom na čl. III. bod 3.2. písm. c) a d) zmluvy o data hosting. Žalobca namietal teda rovnaké skutočnosti ako v tomto konaní. Súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že nedostatky, ktoré žalobca vytýka žalovanému a ktoré mali spôsobiť, že bol žalobca uvedený do omylu zo strany žalovaného sa týkali funkčnosti a žalovaným deklarovaných vylepšení programového vybavenia. Jedná sa teda o nedostatky vo vzťahu k licenčnej zmluve a zmluve o technickej podpore, ktoré nie sú predmetom tohto konania. Keďže zmluva na poskytovanie elektronickej služby data hosting a licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore nie sú podľa názoru súdu vzájomne závislé, žalobcovi sa nepodarilo preukázať neplatnosť zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting z dôvodu uvedenia do omylu zo strany žalovaného. Súd taktiež nezistil, že by ustanovenia zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting (čl. III. bod 3.2. písm. c/ a d/) boli v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku z dôvodu nevyváženosti zmluvných podmienok tak, ako to uvádza žalobca. Namietané ustanovenia sa týkajú takých okolností, ktoré je podľa názoru súdu potrebné v rámci obchodných vzťahov dodržiavať a ich prípadné nedodržiavanie je možné sankcionovať. Navyše žalobca mal zmluvu k dispozícii na pripomienkovanie a námietky k napádaným ustanoveniam zmluvy nevzniesol. Keďže žalobca konkrétne neuviedol, v čom spočíva nevyváženosť uvedených zmluvných podmienok, súd ich nepovažoval za v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21Cob/65/2020 dňa 24.5.2021.

1.5 Predmetom žaloby je vydanie bezdôvodného obohatenia - dokladov, položiek a ich obratov zaevidovaných a zaúčtovaných v programe žalovaného EIB a LARGO za obdobie od 1.1.2018 do 31.5.2018, z dôvodu neplatnosti zmluvy na poskytovanie elektronickej služby o data hostingu zo dňa 9.10.2017 a nesplnenia si povinnosti zo strany žalovaného vyplývajúcej mu z čl. III. bod 3.1. písm. c) zmluvy, t.j. 1x ročne dodať dátové médium nájomcovi - žalobcovi. Žalobca poukázal na skutočnosť, že dáta na dátovom médiu, ktoré žalovaný žalobcovi zaslal nebolo možné u žalobcu relevantne zobrazíť, nakoľko boli v digitálnom formáte, ktorý nie je možné otvoriť pomocou bežne dostupných aplikácií. Bolo by to možné len za súčasného využitia programu dodávaného žalovaným a spoločnosťou LLARIK, s.r.o.

1.6 Predmetom Zmluvy Data Hosting bolo poskytnutie elektronickej dátovej služby, prostredníctvom ktorej je nájomcovi (žalobcovi) realizovaný plnohodnotný prístup z verejnej telekomunikačnej siete k dátovému priestoru, slúžiacemu na evidenciu, uskladnenie, zabezpečenie, spracovanie a ochranu dát. Povinnosťou prenajímateľa (žalovaného) bolo okrem iného 1x ročne dodať dátové médium s uloženými dátami žalobcu (čl. III. bod 3.1. písm. c) zmluvy). Z obsahu zmluvy nevyplýva povinnosť žalovaného odovzdať žalobcovi dátové médium spolu s programom, resp. aplikáciou, pomocou ktorej by žalobca vedel uložené dáta zobrazíť, resp. povinnosť dodať žalobcovi uložené údaje v listinnej podobe alebo v digitálnej podobe vo formáte .pdf, .xlsx. Žalovaný listom zo dňa 13.8.2018, ktorý žalobca prevzal dňa 16.8.2018, zaslal žalobcovi v zmysle zmluvy dátové médium s uloženými dátami žalobcu, teda splnil povinnosť vyplývajúcu mu z čl. III. bod 3.1. písm. c) zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting. Skutočnosť, že si žalobca odmietol zakúpiť počítačový program na zobrazenie dát uložených na dátovom médiu, ktoré mu odovzdal žalovaný v zmysle zmluvy, nezakladá podľa názoru súdu právny dôvod na podanie žaloby o vydanie v zmysle § 137 písm. a) CSP. Žalobca nepreukázal, že v súvislosti s plnením predmetu zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting zo dňa 9.10.2017 poskytol žalovanému všetky dáta, ktoré sú špecifikované v žalobe v listinnej podobe alebo elektronickej podobe vo formáte .pdf alebo .xlsx tak, ako to uvádza v žalobe. Žalobca teda podľa názoru súdu neunesol dôkazné bremeno ohľadne týchto tvrdených skutočností. Žalobca nepreukázal, že by mu žalovaný uložené dáta neodovzdal v zmysle zmluvy. Žalobou na plnenie v zmysle § 137 písm. a) CSP sa poskytuje ochrana právu, ktoré bolo porušené. Takéto porušenie práva však žalobca nepreukázal.

1.7 Na základe vykonaného dokazovania sa súd nestotožnil s tvrdeniami žalobcu ohľadom nesplnenia si povinnosti žalovaným vyplývajúcim mu z čl. III. bod 3.1. písm. c) zmluvy, a to dodať 1x ročne dátové médium žalobcovi ako nájomcovi. Bolo preukázané a nebolo ani sporné, že žalovaný zaslal žalobcovi dátové médium v zmysle čl. III. bod 3.1. písm. c) zmluvy. V priebehu konania vyplynulo a rovnako nebolo medzi stranami sporné, že dátové médium je možné prečítať napr. prostredníctvom počítačového programu Oracle verzia 10, alebo počítačového programu dodávaného spoločnosťou LLARIK, s.r.o. (EIB a LARGO), ktoré si však žalovaný odmietol zakúpiť. Žalobca teda k podanej žalobe v rozpore s § 132 ods. 3 CSP nepredložil relevantné dôkazy, nevyhnutné k posúdeniu dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, a teda podľa názoru súdu neunesol dôkazné bremeno ohľadom skutočností tvrdených v žalobe, t.j. že odovzdal žalovanému požadované doklady a evidenciu v listinnej podobe alebo v digitálnej podobe vo formáte .pdf alebo .xlsx.

1.8 Súd sa stotožnil s tvrdeniami žalovaného, že v zmysle zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting žalovaný iba poskytol žalobcovi dátový priestor pre ukladanie dát žalobcu a žalobca neosvedčil, že medzi stranami sporu existovala dohoda o ďalšej službe, v zmysle ktorej by bol žalovaný povinný konvertovať dáta uložené v rámci služby data hostingu do formátov požadovaných žalobcom a v takejto forme ich aj žalobcovi odovzdať.

1.9 Vzhľadom na vyššie uvedené má súd za to, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, že žalovaný si nesplnil povinnosť vyplývajúcu mu z čl. III. bod 3.1. písm. c) zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting a rovnako neunesol ani dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia, že požadované doklady a evidencie odovzdal žalovanému v listinnej podobe alebo vo formáte .pdf a vo formáte .xlsx, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.10 Pokiaľ sa jedná o vzájomnú závislosť všetkých troch zmlúv, t.j. zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting, licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore, súd odkazuje na

rozsudok tunajšieho súdu sp. zn.: 28Cb/20/2018 zo dňa 19.9.2019, v ktorom konštatuje, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať vzájomnú závislosť všetkých troch uvedených zmlúv. Súd mal preukázanú vzájomnú závislosť len licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore, keďže na základe licenčnej zmluvy spoločnosť LLARIK, s.r.o. poskytla žalobcovi licenciu na počítačový program a zároveň na základe zmluvy o technickej podpore sa zaviazala pre žalobcu poskytovať služby v súvislosti s týmto programom. Súd však nemal preukázané, že by uzatvorenie zmluvy na poskytovanie elektronickej služby data hosting bolo podmienkou pre uzatvorenie licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore alebo naopak. Bolo na rozhodnutí žalobcu, či využije ponúkanú službu data hosting od žalovaného.

1.11 Súd nevykonal znalecké dokazovanie znalcom z príslušného odboru, za účelom zodpovedania otázky, aké hardvérové a softvérové vybavenie je potrebné na sprístupnenie dát, nakoľko vykonanie tohto dôkazu nepovažoval pre rozhodnutie veci za potrebné, nakoľko nebolo sporné, že dáta je možné prečítať použitím počítačového programu Oracle verzia 10, resp. počítačového programu spoločnosti LLARIK, s.r.o.

1. 12 O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok II.). Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP a vecne potrebu priznania žalovanému plnej náhrady trov konania z dôvodu jeho plného úspechu v spore.

2. Rozsudok v celom rozsahu napadol riadnym a včasným odvolaním žalobca s návrhom na jeho zmenu úplným vyhovením žalobe a priznaním žalobcovi plnej náhrady trov konania vniac súd prvej inštancie, že tento vo veci konal napriek tomu, že neboli splnené procesné podmienky, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a napokon, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ a h/ CSP).

2.1 Na odôvodnenie svojho odvolania uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie nesprávnou aplikáciou § 126 ods. 1 OZ neposkytol právnu ochranu žalobcovi ako vlastníkovi žiadaných dokladov a bez zákonného podkladu rozhodol o zamietnutí žaloby, porušil právo žalobcu uvedené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 Dohovoru a jeho rozhodnutie je preto svojvoľné, nezákonné a popierajúce právo na spravodlivý proces.

2.2 Súd zároveň porušil princíp kontradiktórnosti, a to tým, že nezaslal žalobcovi vyjadrenie žalovaného z 18. 11. 2021, a to ani napriek námietke žalobcu vznesenej jeho právnym zástupcom na pojednávaní súdu konanom dňa 10.3.2021.

2.3 Rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia otázky vzájomnej závislosti licenčnej zmluvy, zmluvy o technickej podpore a zmluvy o poskytnutí data hpostingu, nakoľko tieto zmluvy sú vzájomne závislými zmluvami a pokiaľ súd prvej inštancie dospel k opačnému záveru, jeho záver nemožno považovať za správny. Vzájomná závislosť týchto zmlúv je logickým dôsledkom toho, že izolované plnenie jednej z nich by pre žalobcu nemalo žiaden hospodársky význam, keďže autor PC programu by v prípade zániku licenčnej zmluvy nemal k akému PC programu poskytovať technickú podporu cez žalovaného na základe zmluvy o technickej podpore a nemal by aké dáta spravovať a ukladať cez žalovaného na základe zmluvy o data hosting. Pri vstupe do zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným mu bol systém prezentovaný ako celok s tým, že môže fungovať len na serveroch žalovaného. Takto je tento program prezentovaný dokonca aj v súčasnosti na stránkach spoločnosti LLARIK. Žalobca na tieto skutočnosti a túto stránku poukazoval už počas konania súdu prvej inštancie a súd sa s takouto argumentáciou nevyporiadal.

2.4 Žalovaný naďalej popiera skutkové tvrdenie žalobcu, že si tento splnil svoju povinnosť v zmysle článku 3 bod c) Zmluvy Data Hosting, pričom doklady špecifikované v žalobnom návrhu do tejto kategórie jednoznačne spadajú a boli žalovanému zo strany žalobcu poskytnuté.

2.5 Súd prvej inštancie vydaním rozsudku priznal právnu ochranu nekalým obchodným praktikám žalovaného, ktoré spočívali v tom, že aj keď žalovanému boli zo strany žalobcu na uloženie odovzdané doklady a dáta, ktoré bolo možné zobraziť v štandardných počítačových programoch (Word, Excel, Adobe Acrobat), tieto dáta po ich uložení na server žalovaného je možné zobraziť len za súčasného využitia programu spoločnosti žalovaného a LLARIK, že prístup k údajom uloženým na serveroch žalovaného bol podmienený úplnou úhradou všetkých faktúr bez ohľadu na korektnosť a správnosť ich vyhotovenia, ako aj samotný postoj žalovaného vo vzťahu k plneniu jeho povinností vyplývajúcej z článku III. bod 3. písm. c) Zmluvy Data Hosting, na ktorú skutočnosť súd prvej inštancie zamietnutím žaloby vôbec nerefletoval. Zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobcovi došlo k neposkytnutiu dostatočnej informácie o zmluvných podmienkach, boli vyžadované platby za služby, ktoré pre zmluvného partnera nemali žiadnu hodnotu, zo strany žalovaného boli jednoznačne menené zmluvné podmienky a boli vyžadované platby za fiktívne služby. V tomto prípade príčinou sporu je výkon nekalej obchodnej praktiky zo strany žalovaného, ktorý pre opätovné zobrazenie dokladov, ktoré mu boli odovzdané zo strany žalobcu, priamo vyžaduje zakúpenie licencie na program s ním spriaznenej firmy. Žalobca, pri uzatváraní zmlúv v dôsledku konania žalovaného a spoločnosti LLARIK, nemohol ani len uvažovať o tom, že po ukončení spolupráce nastane situácia, keď sa nebude môcť dostať ku svojim účtovným dokladom (neboli splnené jeho očakávania vylepšenia programu oproti programu IS Karat).

2.6 Súd prvej inštancie v konaní aplikoval neprípustnú zásadu negatívnej dôkaznej teórie, pretože vyžadoval od žalobcu, aby preukázal negatívnu skutočnosť, a to síce, že doklady ktorých vydania sa v konaní domáha mu zo strany žalovaného neboli vydané. Žalovaný nepredložil súdu dátové médium, ktoré malo podľa jeho tvrdení obsahovať doklady žiadané zo strany žalobcu a pokiaľ žalobca počas celého konania namietal, že mu neboli dodané údaje alebo dáta uvedené v žalobe, bolo povinnosťou žalovaného takéto tvrdenia žalobcu hodnoverne vyvrátiť a predložiť dôkazy o pravdivosti jeho tvrdení. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že dátové médium obsahovalo údaje žiadané zo strany žalobcu, ktoré mu boli zverené za účelom ich uloženia podľa zmluvy, žalobca takéto tvrdenie poprel v celom rozsahu.

2.7 Nesprávny je záver súdu prvej inštancie, že ide o klasickú reivindikačnú žalobu, nakoľko predmetom zadržovania zo strany žalovaného nie sú hnutelné alebo nehnuteľné veci, ktorých sa ich faktické odovzдание detentorovi dá spoľahlivo a bezproblémovo preukázať, ale ide o účtovné doklady, databázy, súvahy aj iné informácie o stave a chode firmy žalobcu v elektronickom formáte, ktoré boli žalovanému odovzdané práve v takom elektronickom formáte, v akom sa domáha ich vydania. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na to, že ochrana práv musí byť predovšetkým spravodlivá a účinná a že vzhľadom na skutkové okolnosti tohto konkrétneho prípadu nie je možné trvať na splnení všetkých formálnych podmienok reivindikačnej žaloby, ktorú žalobca práve z dôvodu výkonu nekalých obchodných praktík zo strany žalovaného, z objektívnych dôvodov splniť ani nemohol, o to viac, ak je bez ďalšieho zrejme, že žalovaný nebol už pri vstupe do obchodných vzťahov so žalobcom dobromyseľný.

2.8 Je nesporné a dokazovaním preukázané, že žalovaný má všetky dáta a doklady k dispozícii, pretože disponuje minimálne s dátovým nosičom, ktorý chcel protokolárne odovzdať žalobcovi, zároveň je nesporné a preukázané, že uvedené dáta je schopný pretaviť do akejkoľvek podoby (vrátane formátu .pdf a .xls). Zároveň je nesporné a preukázané, že žalobca zaplatil žalovanému a spoločnosti LARIK s.r.o. za 4 mesiace trvania právneho vzťahu založeného spornými 3 zmluvami sumu viac ako 109.000 eur. Pokiaľ súd žalobu žalobcu za takýchto okolností zamietol, došlo k porušeniu princípu spravodlivosti, princípu právnej istoty a princípu zákonnosti.

2.9 Súd na jednej strane odôvodnil napadnutý rozsudok neunesením dôkazného bremena zo strany žalobcu a na druhej strane však zamietol všetky návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania - zápisnica z 10.3.2022. Takýmto postupom porušil princíp rovnosti zbraní, ako aj princíp legitímnych očakávaní. Je totiž z ústavného hľadiska neakceptovateľné, aby súd rozhodujúci o žalobe na vydanie účtovných dokladov, ktoré boli nesporne zverené do dispozície žalovaného na základe ničím nepodložených a fabulovaných tvrdení žalovaného a na základe aplikácie práva v rozpore s jeho účelom a zmyslom, a v rozpore s vykonaným dokazovaním dospel k záveru o nedôvodnosti a neprípustnosti podanej žaloby.

2.10 Rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny, nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný. Odôvodneniu rozhodnutia v napadnutej časti chýba logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval,

a to najmä v otázke posudzovania splnenia dôkaznej povinnosti žalovaného vo vzťahu k preukázaniu povinnosti podľa článku 3 písm. c) zmluvy o datahostingu v otázke osvedčenia dôvodnosti podanej žaloby. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Neuvedol aké dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a podobne.

3. Žalovaný odvolací návrh nepodal a vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu žalobcu navrhol odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu plnú náhradu trov odvolacieho konania.

3.1 Vo vyjadrení ďalej dôvodil, že nedôvodnou je námietka žalobcu o porušení princípu kontradiktórnosti nedoručením písomného vyjadrenia žalovaného z 18.11.2021 žalobcovi, nakoľko žalovaný predmetným vyjadrením reagoval len na nové a nevyžiadané písomné podanie žalobcu z 10.11.2021, pričom obsahom jeho vyjadrenia bola námietka relevantnosti doložených dôkazov vo vzťahu k preukázaniu nároku žalobcu, ktorého sa svojou žalobou domáha. Ďalšia časť vyjadrenia bola záverečná reč žalovaného. Predmetné vyjadrenie teda nebolo vyjadrením, ktoré by obsahovalo nové tvrdenia, nové skutočnosti či návrhy na nové dokazovanie. Od 19.11.2021 sa žalobca mal možnosť s obsahom tohto podania žalovaného objektívne oboznámiť, keďže sledovanie elektronického spisu je taktiež výrazom procesnej aktivity účastníka konania, za ktorú je účastník konania v súlade s princípom kontradiktórnosti konania zodpovedný. Zo spisu je totiž zrejmé, že súd vložil predmetné písomné podanie žalovaného z 18.11.2021 do elektronického spisu už dňa 19.11.2021. Žalobca mal možnosť oboznámiť sa s obsahom predmetného vyjadrenia pred rozhodnutím súdu aj na pojednávaní dňa 10.3.2022, nakoľko mu bolo toto podanie žalovaného krátkou cestou doručené, navyše žalovaný svoju záverečnú reč celú predniesol ústne. Žalovaný o odročenie pojednávania nežiadal, navyše akékoľvek ďalšie odročenie pojednávania v tejto veci by bolo porušením princípu hospodárnosti konania.

3.2 Pokiaľ si žalobca uplatňoval nárok na vydanie podľa § 457 OZ z dôvodu, že Zmluvu Data Hosting považuje za neplatnú, žalovaný uvádza, že súd sa v inom konaní vedenom taktiež na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 28Cb/20/2018 v spojení s konaním vedenom na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 21Cob/65/2020, ktoré bolo právoplatne skončené 4.11.2019 v rámci vyporiadania sa s predbežnou otázkou platnosti data hostingu skonštatoval, že Zmluva Data Hosting je platným právnym úkonom. Súd síce v tomto konaní nebol týmto právnym názorom viazaný, avšak opak žalobca nepreukázal ani v tomto konaní. Žalovaný teda povinnosť vydať požadované doklady v požadovaných formátoch titulom § 457 OZ z dôvodu neplatnosti zmluvy nemá, čo správne skonštatoval aj súd vo svojom rozhodnutí.

3.3 Pokiaľ si žalobca uplatňoval nárok na vydanie na základe článku III. bod 3.1., písm. c) Zmluvy Data Hosting, tak z konania vyplynulo, že žalovaný si svoje povinnosti plynúce z tejto zmluvy splnil. Skutočnosť, že žalovaný toto médium obdržal, nie je sporná. Sporné nie je ani to, že žalobca toto dátové médium vrátil žalovanému späť, keďže dáta na predmetnom dátovom médiu žalobca podľa vlastných vyjadrení nevedel prečítať, nakoľko nemal licenciáciu k potrebnému softvérovému programu a prístup k databáze, prostredníctvom ktorého by si zálohované dáta prečítal a oboznámil sa s ich obsahom. To, že žalobca doručené dátové médium zaslal žalovanému späť s poznámkou, že ho nevie prečítať, svedčí o neodbornom konaní žalobcu.

3.4 Vo vzťahu k článku III. bod 3.1. písm. c) Zmluvy Data Hosting je predovšetkým potrebné si uvedomiť, že povinnosť odovzdať zálohované dáta na dátovom médiu nie je totožnou povinnosťou s povinnosťou vydať v listinnej podobe a v digitálnej podobe vo formáte .pdf (Adobe Acrobat) a vo formáte .xlsx doklady tak, ako to žiada žalobca. Ide o dve odlišné povinnosti a to:

- 1) povinnosť odovzdať zálohované dáta - vytvorené v programe EIB LLARIK, zo servera žalovanému na dátovom médiu,
- 2) povinnosť vydať určité doklady v listinnej podobe a v digitálnej podobe v požadovaných formátoch, v ktorých sa na serveroch žalovaného nikdy nenachádzali, t. j. vydanie konkrétnych dokladov v hmotnej podobe (listinnej podobe) a zachytenej v digitálnej podobe vo formáte .pdf (Adobe Acrobat) a vo formáte .xlsx, v ktorej tieto doklady neboli v databáze na serveri žalovaného uložené.

3.5 Je potrebné si uvedomiť, že žalobca neukladal dáta v rámci data hostingingu v uvedených formátoch, ale vo formáte dát, ktoré bolo možné otvoriť (používať) prostredníctvom databázového systému Oracle, s ktorým pracoval program EBI LLARIK. Po skončení spolupráce žalovaný odovzdal dáta, keďže mu zo

zmluvy takáto povinnosť vyplýva, avšak logicky nie databázu. Žalobca si teda na serveroch žalovaného v rámci data hostingu nikdy neukladal jednotlivé doklady vo formátoch .pdf,, .xlsx, ale ukladal si na ňom len databázy vytvorené programom EIB LLARIK, ktoré možno otvoriť (používať) len pri použití na to potrebného softwaere—u - či už programu EIB LLARIK, alebo iného obdobného programu pracujúceho s databázovým systémom Oracle. Takže potom ak žalobca obdržal od žalovaného dátové médium s dátami, mal si zakúpiť licenciu k prístupu do databázy, keďže tú už nemal.

3.6 Povinnosť vydať doklady tak, ako to žalobou žalobca žiadal - teda uloženie tej povinnosti, ktorá je predmetom tohto konania, preto žalovanému z uvedeného ustanovenia Zmluvy Data Hosting nevyplýva. Žalovaný nemôže mať povinnosť vydať žalobcovi niečo, čo si u neho nikdy neuložil. Z predmetného článku III. bod 3.1. písm. c) Zmluvy Data Hosting nevyplýva povinnosť, ktorej sa žalobca domáha, čo skonštatoval aj Krajský súd Trnava vo svojom uznesení sp. zn. 31Cob/79/2020, ktorým návrh žalobcu na nariadenie odkladného opatrenia v tomto konaní zamietol v celom rozsahu.

3.7 Predmetom konania však nebolo splnenie povinnosti žalovaného vydať zálohované dáta (ktoré boli uložené na serveroch žalovaného) tak, ako sa to snaží prezentovať žalobca, ale vydanie iných - odlišných súborov, ktoré žalovaný nikdy nemal. Dokazovanie vo vzťahu k obsahu dátového média by tak bolo úplne bezpredmetné, nakoľko odovzdané dátové médium nemohlo nikdy obsahovať (ani neobsahovalo) súbory, ktorých vydania sa žalobca domáha. Žalovaný túto skutočnosť namietol už na pojednávaní dňa 17.6.2021.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ a h/ CSP), po tom, čo doručil právnomu zástupcovi žalovaného vyjadrenie žalobcu z 18.11.2021 (§ 167 ods. 4 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolacie námietky vznesené žalobcom nie sú dôvodné.

4.1 Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie právnej otázky a nie skutkovej, nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom). Odvolací súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie. Možnosť odvolacieho súdu rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania prevzal aj CSP. Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Valera Assalino v. Portugalsko z 20. apríla 2002) v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (najmä ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd prejednáva právne otázky).

5. Predmetom konania je žaloba o uloženie žalovanému povinnosti vydať žalobcovi v listinnej podobe a v digitálnej podobe vo formáte *.pdf (Adobe Acrobat) a vo formáte *.xlsx (Microsoft Office Excel) doklady a zoznamy dokladov o jednotlivých evidenciách tak, ako ich žalobca špecifikoval v žalobe. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

5.1 S prihliadnutím na obsah podaného odvolania, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie vo veci konal napriek tomu, že neboli splnené procesné podmienky, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie

prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a napokon, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

7. Súdom prvej inštancie bol zistený a pre odvolací súd je podľa § 383 CSP záväzný skutkový stav uvedený v bode 1.2 až 1.2.5 tohto rozhodnutia. Skutkový stav takto zistený súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti v súlade s § 191 CSP. Súd prvej inštancie v rozsudku opísal, z ktorých dôkazných prostriedkov jednotlivé skutkové zistenia urobil. Zistenia urobené z jednotlivých dôkazov neodporujú obsahu listín založených v spise, obsahu výsluchov strán konania, ako sú zachytené v zápisniciach o pojednávaní. Hodnotenie jednotlivých dôkazov potom zodpovedá pravidlám logického myslenia a všeobecnej skúsenosti. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu (že Zmluva Data Hosting je platnou zmluvou, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal svoje skutkové tvrdenia, že pri jej uzatváraní bol žalovaným uvedený do omylu, že táto zmluva, licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore nie sú vzájomne závislými zmluvami, že dáta na dátovom médiu, ktoré žalovaný žalobcovi zaslal, bolo možné zobrazíť len za využitia programu dodávaného žalovaným a spoločnosťou LLARIK, s.r.o., že z obsahu Zmluvy Data Hosting nevyplýva povinnosť žalovaného odovzdať žalobcovi dátové médium spolu s programom, resp. aplikáciou, pomocou ktorej by žalobca vedel uložené dáta zobrazíť, resp. povinnosť dodať žalobcovi dáta uložené údaje v listinnej podobe alebo v digitálnej podobe vo formáte .pdf alebo .xlsx, že žalobca nepreukázal, že v súvislosti s plnením predmetu Zmluvy Data Hosting poskytol žalovanému dáta, ktoré sú špecifikované v žalobe v listinnej podobe alebo elektronickej podobe vo formáte .pdf alebo .xlsx tak, ako to uvádza v žalobe, že žalovaný zaslal žalobcovi dátové médium v zmysle čl. III. bod 3.1. písm. c) zmluvy, že dátové médium je možné prečítať napr. prostredníctvom počítačového programu Oracle verzia 10 alebo počítačového programu dodávaného spoločnosťou LLARIK, s.r.o. (EIB a LARGO), ktoré si však žalovaný odmietol zakúpiť a napokon, že medzi stranami sporu neexistovala dohoda o ďalšej službe, v zmysle ktorej by bol žalovaný povinný konvertovať dáta uložené v rámci služby data hostingu do formátov požadovaných žalobcom a v takejto forme ich aj žalobcovi odovzdať. Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalobcu s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami a podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 CSP), pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

8. Pokiaľ ide o námietku, že neboli splnené procesné podmienky na konanie § 365 ods. 1 písm. a) CSP odvolací súd uvádza:

Procesné podmienky upravuje CSP v ustanovení § 161 ods. 1. Na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže súd konať vo veci a rozhodnúť, prihliada súd kedykoľvek za konania. Oproti doterajšej úprave v Občianskom súdnom poriadku však Civilný sporový poriadok predpokladá výnimky (arg.: „Ak tento zákon neustanovuje inak...“) Takúto výnimku nachádzame napríklad v ustanovení § 41 CSP, podľa ktorého súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania. Tieto podmienky, pre ktoré je zavedená legislatívna skratka „procesné podmienky“, nie sú výslovne zákonom definované, dajú sa však vyvodíť z ustanovení Civilného sporového poriadku. Sú nimi právomoc súdu (§ 3 a nasl. CSP), príslušnosť súdu (§ 12 a nasl. CSP), neexistencia prekážky začatého konania (litispendencie) podľa § 159 CSP, neexistencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci (rei iudicatae) podľa § 320 CSP, procesná subjektivita (§ 61 a nasl. CSP) procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, spôsobilosť byť zástupcom a plnomocenstvo zástupcu strany podľa § 67 a nasl. CSP, zrozumiteľnosť a úplnosť žaloby (§ 127, § 132 CSP...), povinné zastúpenie (§ 90 CSP) a iné.

8.1 Vzhľadom na uvedenú charakteristiku procesných podmienok je nepochybné, že žalobca vo svojom odvolaní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP iba deklaroval, ale žiadnu konkrétnu absenciu procesných podmienok neuviedol a nezistil to ani ex offo krajský súd. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP uplatnil potom žalobca nedôvodne.

9. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že pokiaľ súd prvej inštancie nesprávnou aplikáciou § 126 ods. 1 OZ neposkytol právnu ochranu žalobcovi ako vlastníkovi žiadaných dokladov a bez zákonného podkladu rozhodol o zamietnutí žaloby, porušil právo žalobcu uvedené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR (ďalej „ústava“) a článku 6 Dohovoru, jeho rozhodnutie je svojvoľné, nezákonné a popierajúce právo na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza:

9.1 Žalobca si v žalobe uplatnil nárok na vydanie konkrétnych dát (špecifikovaných v petite žaloby) i) v listinnej podobe a ii) v digitálnej podobe v konkrétnych formátoch .pdf a .xlsx, a to titulom nároku a) vrátenia plnenia z neplatnej zmluvy § 457 OZ alebo b) titulom nároku na plnenie z obchodnej zmluvy č. III. bod 3.1. písm. c) Zmluvy Data Hosting.

9.1.1 Pokiaľ ide o nárok z neplatnej zmluvy, odvolací súd uvádza:

9.1.2 Podľa § 457 OZ, ak je zmluva neplatná alebo bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

9.1.3 V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o neplatnosť zmluvy, treba skúmať, či zmluva je vôbec neplatná a ak áno, z akého dôvodu. Pritom treba rozlišovať, či ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, alebo iba o jeho relatívnu neplatnosť. Prípady relatívnej neplatnosti sú vypočítané v § 40a OZ. V zmysle tohto ustanovenia sa právny úkon považuje za neplatný len vtedy, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu dovoľá. Z neplatnej alebo zrušenej zmluvy je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo na základe nej dostal. Táto povinnosť je vzájomná, pričom účastníci majú možnosť dohodnúť sa o čase a spôsobe vrátenia toho, čo navzájom dostali. Ak k takejto dohode nedôjde, účastník zmluvy je povinný vrátiť to, čo dostal v prvý deň po tom, čo ho druhý účastník o vrátenie požiadal (§ 563). Ak ešte nič nedostal, prirodzene takúto povinnosť nemá. V prípade, keď niečo dostal iba jeden z účastníkov, túto povinnosť má iba on. Ak ide o vzájomnú povinnosť vrátiť to, čo účastníci na základe neplatnej zmluvy alebo zrušenej zmluvy už dostali, pri spôsobe vrátenia vzájomných plnení treba vychádzať z § 560 OZ.

9.1.4 Podľa § 194 ods. 1 a 2 CSP otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť(1). Ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia (2).

9.1.5 V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/44/2010 (publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom R 40/2013) bolo vyslovené, že pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením, nie je podstatné, či bola zodpovedaná správne, alebo nie. Predmetom tohto konania bolo zaplatenie náhrady škody za znemožnenie užívania nebytových priestorov za účelom poskytovania zdravotníckej starostlivosti. Okresný súd žalobe vyhovel, odvolací súd jeho rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací konštatoval, že odvolací súd nerešpektoval ustanovenie § 159 ods. 2 OSP, pretože v inom konaní (sp. zn. 8C/800/2001) okresný súd vyhovel žalobe a žalovanému uložil povinnosť umožniť žalobcovi vstup do sporných nebytových priestorov za účelom poskytovania neštátnej zdravotnej starostlivosti v odbore stomatológia; odvolací súd rozsudkom z 5. novembra 2002 sp. zn. 14Co/281/2002 odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Dovolený súd vychádzajúc z § 135 ods. 1, 2 a § 159 ods. 1, 2 OSP uviedol, že súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, keď nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia, nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je neprípustné. Najvyšší súd pripomenul, že otázkou prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia sa zaoberala nielen judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (najmä uznesenie z 29. apríla 2010 sp. zn. 1Cdo/133/2009), ale aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v náleze sp. zn. II. ÚS 349/09-36 z 20. januára 2010 rozhodol o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zdôrazniac, že vzhľadom

na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 OSP ako na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 OSP, všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu.

9.1.6 V rozsudku sp. zn. 4Cdo/231/2013 (predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam) Najvyšší súd Slovenskej republiky s odkazom na § 159 ods. 2 OSP, uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/133/2009 a 5MCdo/16/2010 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 349/09-36 z 20. januára 2010 uviedol, že výrok právoplatného rozsudku, v ktorom bola riešená otázka platnosti kúpnej zmluvy, je vo vzťahu žalobcov a žalovanej 1/ ako účastníkov takého konania záväzný a je preto záväzný aj pre súd v konaní o určenie vlastníctva. Zmenený okruh účastníkov zakladá povinnosť súdu znovu vec posúdiť tiež z hľadiska preukázaných tvrdení nových účastníkov (v prejednávanej veci žalovaný 2/), avšak pri súčasnom rešpektovaní k predchádzajúcemu rozhodnutiu o vzťahoch pôvodných účastníkov konania.

9.1.7 Aj predmetom konania vedeného pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2MCdo/2/2014 bolo určenie vlastníckeho práva žalobkyne k nehnuteľnostiam. Okresný súd žalobe vyhovel, keď mal preukázané, že žalobkyňa kúpnu zmluvu so žalovanými nepodpísala. Odvolací súd rozhodnutie potvrdil konštatujúc, že sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa a aj s otázkou prejudiciality k otázke platnosti kúpnej zmluvy, keďže nebola daná viazanosť s predchádzajúcim rozhodnutím v konaní Okresného súdu Bratislava I vo veci sp. zn. 8C/50/1998. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací vo svojom rozhodnutí uviedol, že v konaní Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8C/50/1998 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20Co/102/1999 bola určená kúpna zmluva, uzatvorená medzi účastníkmi konania, za platnú, preto tieto rozsudky vytvorili prekážku veci právoplatne rozhodnutej v časti vyriešenia prejudiciálnej otázky v konaní o určenie vlastníckeho práva k predmetu kúpnej zmluvy. Prejudicialitu je možné vo všeobecnosti chápať aj ako kauzálny vzťah medzi dvoma subjektívnymi právami, z ktorých jedno je podmienené druhým. Svoje miesto nachádza predovšetkým v prípadoch, kedy sa právoplatným rozhodnutím o veci vyriešila otázka, ktorá má zásadný význam pre ďalší spor a od jej posúdenia závisí rozhodnutie v tejto ďalšej veci. Prejudicialita vyjadruje aj skutočnosť, že v konaní o určitej veci sa vyskytuje relatívne samostatná otázka, ktorá bola predmetom právoplatne skončeného konania a má pre terajšie konanie určujúci význam. Účinok prejudiciality sa prejaví v zamietnutí žaloby, nie v zastavení konania podľa § 104 ods. 1 OSP. V súlade s procesnou teóriou právoplatnosti (porovnaj napr. Vilém Steiner Základní otázky občanského práva procesního, Praha 1980, str. 261 a nasl.) záväznosť právoplatného rozhodnutia vyjadruje záväznosť procesnoprávneho vzťahu, ktorý je týmto rozhodnutím založený, nie záväznosť hmotnoprávneho vzťahu, ktorý súd vo svojom rozhodnutí vyriešil.

9.1.8 V prípade rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/115/2016 bolo predmetom konania pred súdmi nižších stupňov (vedeného pod sp. zn. 17C/21/2010 a 17Co/473/2014) určenie vlastníckeho práva žalobcov k nehnuteľnostiam. Okresný súd žalobu zamietol, odvolací súd jeho rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. Poukázal na súvisiace súdne konanie ukončené rozsudkom sp. zn. 15Co/41/2012. V dôvodoch uviedol, že žalovaná síce nebola jeho účastníčkou, ale prejudiciálne dôsledky uvedeného konania sa na ňu vzťahujú ako na právnu nástupkyňu K. H. vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam z kúpnej zmluvy z 26.11.2007. K. H. bol síce osobou oprávnenou na vydanie nehnuteľností pre účely reštitúcie, no tento záver sa neprejavil vo výroku konečného rozhodnutia vo veci. Na rozdiel od K. H. tak žalobcovia (resp. ich právni predchodcovia) vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na základe dohody o vydaní veci z 18.10.1991 aj skutočne nadobudli. V dôsledku tohto výsledku súvisiaceho konania zostal K. H. po právoplatnom skončení konania v postavení ako ktorýkoľvek potenciálny reštituent, ktorý nebol úspešný v uplatnení svojho reštitučného nároku v rámci reštitúcie a v inom konaní nie je možné opätovne skúmať jeho prípadné vlastnícke právo. K. H. preto nebol podľa odvolacieho súdu oprávnený previesť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na žalovanú. Najvyšší súd ako súd dovolací na základe dovolania žalovanej vychádzajúc z § 135 ods. 1, 2 a § 159 ods. 2, 3 OSP, rozsudku sp. zn. 1Cdo/44/2010, nálezú ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 349/2009 konštatoval, že reštitučné zákonodarstvo v zásade neruší predchádzajúce právne akty vykonané v rozhodnom období a všetky právne úkony a ostatné nadobúdacie tituly zostávajú v platnosti až do úspešného dosiahnutia nápravy prostredníctvom reštitučných nástrojov, vrátane zákona č. 87/1991 Zb. Je síce pravdou, že v súvisiacom konaní súdy vychádzali zo záveru, že K. H. bol oprávnenou osobou na vydanie sporných nehnuteľností, neprejavilo sa to však v záväznej forme, a to vo výrokoch daných rozhodnutí. Naopak,

pokiaľ vychádzame z predpokladu, že oprávnenú osobu na účely reštitúcie nemožno stotožňovať s vlastníkom (porovnaj aj uznesenie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 23/1998 z 1. júla 1998), právoplatným výsledkom súvisiaceho konania je stav, kde K. H. nedosiahol svoj uplatnený reštitučný nárok a zostal tak po skončení konania v rovnocennom postavení ako ktorýkoľvek potenciálny reštituent. V prípade žalobcov, ktorí boli v súvisiacom konaní žalovanými, ide teda o úspešných reštituentov, ktorí mohli (a môžu) odvodzovať svoje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam z dohody. Dovolací súd nemá v úmysle spochybňovať právne názory súdov v súvisiacom konaní ohľadom postavenia K. H., avšak treba mať na zreteli, že tieto neboli premietnuté vo výroku právoplatného rozsudku krajského súdu v uvedenom konaní, pričom takýto výsledok konania o „prinavrátení“ veci ďalšiemu do úvahy pripadajúcemu reštituentovi je pre dovolací súd záväzný. V zmysle konštantnej judikatúry a riadiac sa zásadami prejudiciality a viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní, ak bola medzi účastníkmi s konečnou platnosťou vyriešená otázka hmotnoprávneho vzťahu, súd v inom (novom) občianskom súdnom konaní nemôže posudzovať danú otázku inak, pričom je viazaný iba výkonom rozhodnutia, nie jeho odôvodnením. V danom prípade nebránila uplatneniu týchto zásad ani skutočnosť, že žalovaná nebola účastníkom súvisiaceho konania, keďže sa medzičasom stala nadobúdateľom vecí, o ktorej vydanie sa v uvedenom konaní viedol spor. Možno teda konštatovať, že v kontexte prejudiciálnych dôsledkov súvisiaceho konania na prejednávanú vec bolo pre dovolací súd rozhodujúce, že jeho právoplatným výsledkom bolo zamietnutie návrhu K. H. na vydanie sporných nehnuteľností ako aj zamietnutie návrhu na vyslovenie neplatnosti reštitučnej dohody v prospech žalobcov. Uvedený záver nadobúda v preskúmvanej veci o to väčší význam, keď v súvisiacom konaní išlo o reštitučnú žalobu. To znamená, že tam, kde existuje špeciálna právna úprava, nemožno použiť úpravu všeobecnú. Ak sa možno domáhať ochrany práva postupom podľa reštitučného predpisu ako špeciálneho, teda ak je daný reštitučný nárok, nemožno uplatniť nárok na ochranu vlastníctva podľa všeobecných právnych predpisov, najmä podľa § 126 ods. 1 OZ, a to ani formou určenia vlastníckeho práva, či už svojho, alebo svojho predchodcu ku dňu jeho smrti podľa § 80 OSP. Reštitučné predpisy vychádzali z domnienky, že vec prešla v rozhodnom období na štát, a to aj v prípadoch jej prevzatia bez právneho dôvodu, pričom oprávnené osoby, ktoré si uplatnili nárok podľa týchto predpisov, sa stali vlastníkami vecí až jej vydaním. Dovolací súd poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 177/2013, z ktorého vyplýva, že po uplynutí reštitučných lehôt už nie je možné uplatniť si všeobecnou vlastníckou žalobou určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V nadväznosti na uvedené a s prihliadnutím na právoplatný výsledok súvisiaceho konania, kedy nebolo vyhovené požiadavke K. H. na vydanie vecí v zmysle zákona č. 87/1991 Zb. ako reštitučného predpisu, je potom dôvodné konštatovať, že v novom konaní je vylúčené opätovne úspešne uplatňovať nárok zodpovedajúci reštitučnému právu na vydanie vecí, čo platí aj v prípade, že subjektom uplatňujúcim takýto nárok je právny nástupca K. H. ako pôvodne neúspešného reštituenta. V takomto prípade nie je možné prejudiciálne skúmať možnosť K. H. dosiahnuť vydanie vecí od právnych predchodcov žalobcov, pokiaľ v „špeciálnom“ konaní K. H. úspešný nebol. Dovolací súd v zmysle záverov tohto rozhodnutia konštatuje vo vzťahu k predmetu prebiehajúceho dovolacieho konania, že vec tvoriaca predmet konania vedeného pod sp. zn. 3Cdo/115/2016 vychádzala z rozdielnych skutkových okolností, ktoré na posudzovaný spor nemožno vzťahovať. K. H. bol totiž v pozícii iba potencionalného reštituenta, o vlastníckom práve ktorého nebolo vydané žiadne rozhodnutie a jeho vlastníctvo nebolo vyslovené ani prejudiciálne.

9.1.9 Vo veci sp. zn. 5Cdo/13/2020 bola predmetom konania žaloba o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam na tom skutkovom základe, že kúpna zmluva, ktorou nehnuteľnosti nadobudol žalovaný a ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený, je neplatná. Žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že vlastnícke právo žalobcu už bolo ako prejudiciálna otázka riešená v konaniach, o plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia užívania dotknutej nehnuteľnosti právny predchodcom žalobcu, vedených na okresnom súde pod sp. zn. 4C/220/2007 a 5C/270/2007. Dovolací súd dospel k záveru, že súdy v základnom konaní postupovali správne, keď v dôsledku prejudiciálneho vyriešenia otázky vlastníctva nehnuteľností v dvoch predošlých právoplatne skončených konaniach o plnenie, žalobu o určenie vlastníckeho práva zamietli. Rozhodujúce je, že hmotnoprávna otázka vlastníctva nehnuteľností, esenciálna pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku na finančné plnenie, bola v predošlých konaniach, hoci len ako prejudiciálna, právoplatne vyriešená a nie je podstatné, či bola zodpovedaná správne, alebo nie. Žalobcov (ktorý v dovolaní pripúšťa istý druh svojej minulej pasivity) v týchto konaniach v pozícii žalovaného nič nebránilo uplatniť a preukázať tvrdené vlastnícke právo. V súčasnosti sa preto medzi tými istými sporovými stranami nesmie vychádzať z iného záveru ohľadom existencie, resp. neexistencie vlastníckeho práva, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté. Iný záver by podľa dovolacieho súdu napriek tomu, že vlastníctvo nehnuteľností bolo

vyriešené len prejudiciálne, znamenal ústavne neudržateľné narušenie princípu právnej istoty, pretože by došlo k neakceptovateľnému a nezdôvodniteľnému zásahu do stability právneho vzťahu a Ústavou SR chráneného vlastníckeho práva.

9.1.10 V prejednávanej veci bolo v konaní nesporným, že vzhľadom na žalobcom namietanú neplatnosť Zmluvy Data Hosting, súd sa zaoberal jej platnosťou v rámci predbežnej otázky a pri rozhodovaní vychádzal so záveru o platnosti tejto zmluvy poukazujúc na jeho skorší rozsudok vydaný v konaní pod sp. zn. 28Cb/20/2018, ktoré prebiehalo na Okresnom súde Galanta medzi tými istými účastníkmi konania (kde žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia sa žalovaného plnením z neplatnej zmluvy), a v rámci ktorého žalobca namietal okrem iného aj neplatnosť Zmluvy Data Hosting z dôvodov podľa § 39 a § 49a Občianskeho zákonníka, t.j. že žalobca bol pri uzatváraní tejto zmluvy uvedený do omylu v podstatných okolnostiach, ktoré boli pre žalobcu pri vstupovaní do právneho vzťahu so žalovaným podstatné. Malo sa jednať najmä o funkcionality a vylepšenie počítačového programu. V súvislosti s neplatnosťou Zmluvy Data Hosting žalobca poukázal aj na rozpor so zásadami poctivého obchodného styku z dôvodu nevyváženej zmluvných podmienok s poukazom na čl. III. bod 3.2. písm. c) a d) Zmluvy Data Hosting. Žalobca namietal teda rovnaké skutočnosti ako v tomto konaní. Súd posúdil predmetnú Zmluvu Data Hosting za platne uzatvorenú (neuznajúc námietky žalobcu o tom, že by táto bola uzatvorená v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, že by žalobca by bol pri jej uzatváraní uvedený do omylu a že Zmluva Data Hosting, a licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore sú vzájomne závislými zmluvami) a žalobu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol s tým, že predmetné rozhodnutie potvrdil aj odvolací súd (rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21Cob/65/2020 dňa 24.5.2021).

9.1.11 Pokiaľ za takýchto okolností súd prvej inštancie aj v tomto konaní vychádzal so záveru o platnosti spornej Zmluvy Data Hosting (ako aj záveru, že Zmluva Data Hosting, a licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore nie sú vzájomne závislými zmluvami), pri riešení otázky prejudiciality postupoval v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu (tu pozri aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo 62/2020), a preto sa nedopustili svojim postupom ani porušenia práva žalovaného na spravodlivý súdny proces a jeho rozhodnutie nie je možné považovať za svojvoľné a nezákonné.

9.1.12 Pre poriadok v tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že pokiaľ žalobca v odvolaní skutkovo tvrdil, že nekalá obchodná praktika žalovaného mala spočívať aj v tom, že boli vyžadované platby za služby, ktoré pre zmluvného partnera nemali žiadnu hodnotu, zo strany žalovaného boli jednoznačne menené zmluvné podmienky, a boli vyžadované platby za fiktívne služby, odvolací súd uvádza: Koncepcia dovolacieho konania v civilnom spore vychádza z takzvaného neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedok procesného útoku alebo prostriedok procesnej obrany, ktorý strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzený. Strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a boli opakovane súdom poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je tak prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok, a to taxatívnym vymedzením účelu použitia týchto novôt alebo neporušením procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie. Pokiaľ ide o taxatívne vymedzenie novôt, § 366 CSP pripúšťa nové prostriedky procesnej obrany v prípade, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, prípadne, ak nimi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo nebol prípad prejednávanej veci. Ak odvolateľ v odvolaní vymedzí dovolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) až h) CSP, právo na uvedenie prípadných novôt bude podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Bude teda úlohou odvolateľa v odvolaní a protistrany vo vyjadrení k odvolaniu dokázať, že nové prostriedky procesného útoku a nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádzajú „až teraz“, nemohli v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nespĺnia, na novoty nebude môcť odvolací súd prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie skoršieho uvedenia zavinením z nedbanlivosti. V prejednávanej veci tvrdenia žalobcu o vyššie uvádzaných údajných nekalých praktikách žalovaného boli len veľmi všeobecnými tvrdeniami (a z doposiaľ vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie ani nebolo možné prijať záver o nemožnosti poskytnutia ochrany žalovanému pre jeho údajné nekalé obchodné praktiky) a žalobca ani netvrdil, ani nepreukázal, že predmetné skutkové tvrdenia nemohol v doterajšom priebehu konania bez svojej viny predniesť, a tak na takúto jeho procesnú obranu v odvolacom konaní nebolo možné prihliadnuť.

10. Pre poriadok odvolací súd dodáva, že v konaní bolo sporným, či žalobca žalovanému v súvislosti s plnením Zmluvy Data Hosting poskytol dáta (špecifikované v petite žaloby) v listinnej podobe a v digitálnej podobe v konkrétnych formátoch .pdf a .xlsx (teda v podobe a formátoch v akej vydania sa ich v tomto konaní domáha). Žalobca v žalobe skutkovo tvrdil, že v súvislosti s plnením predmetu Zmluvy Data Hosting v období od 1.1.2018 do 31.5.2018 poskytol žalovanému všetky dáta, ktoré sú špecifikované v žalobnom návrhu, avšak žalovaný mu tieto dáta do dnešného dňa neposkytol napriek tomu, že mu takáto povinnosť vyplývala z § 457 OZ prípadne v článku III. bod 3.1. písm. c) zmluvy Data Hosting. Žalobca však v samotnej žalobe netvrdil, že odovzdal žalovanému dáta špecifikované v petite žaloby v listinnej podobe a v digitálnej podobe vo formáte .pdf a vo formáte .xlsx, teda v takej podobe v akej ich požadoval vydať. Žalovaný v odvolaní voči rozhodnutiu o nariadení neodkladného opatrenia (ktorým súd v podstate žalobe vyhovel) v rámci svojej procesnej obrany poprel skutkové tvrdenia žalobcu, že by mu tento poskytol dáta, ktoré sú špecifikované v žalobnom návrhu dôvodiac, že on len prenajal žalobcovi dátový priestor, na ktorý si ukladal sám žalobca svoje dáta v ľubovoľnom formáte a žalovaný takéto dáta ukladané žalobcom podľa zmluvy záložoval a odovzdal ich žalobcovi na dátovom médiu. Zároveň žalovaný skutkovo tvrdil, že odovzdal žalobcovi uložené dáta v rovnakom formáte, v akom si ich žalobca u žalovaného v prenajatom dátovom priestore uložil (vo formáte čitateľnom v programe Oracle a EIB LLARIK). V tejto súvislosti ďalej poukázal na to, že ak by mala vzniknúť žalovanému povinnosť vydať žalobcovi dáta v listinnej podobe a v požadovaných formátoch, žalobca by musel preukázať, že žalovanému dáta v týchto formátoch odovzdal, pričom žalobca o odovzdaní dát v týchto formátoch neposkytol žiaden dôkaz, dokonca to ani v žalobe ani len netvrdil. Žalovaný zároveň prehlásil, že má k dispozícii dáta žalobcu iba vo formáte, v akom si ich žalovaný v prenajatom dátovom priestore uložil a nevyplýva mu zo žiadneho právneho predpisu ani zmluvy povinnosť, a ani nie je oprávnený spracovať uložené dáta žalobcu do iného formátu alebo do listinnej podoby. Žalovaný môže žalobcovi vydať iba vec, ktorú drží, nie vec, ktorá by mala vzniknúť spracovaním inej veci (č.l. 139 - 141).

10.1 Žalovaný teda účinne poprel (§ 151 ods. 1 a 2 CSP) skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že dáta žalobcu špecifikované v petite žaloby v podobe v akej vydania sa ich touto žalobou domáha, žalovanému odovzdal a že sú v držbe žalovaného. Tieto skutkové tvrdenia sa tak stali spornými a bolo na žalobcovi, aby svoje skutkové tvrdenia substancovane doplnil (berúc do úvahy skutočnosť, že si uplatňoval nárok z neplatnej zmluvy, ktorého podstata v zmysle § 457 OZ spočíva v tom, že každý z účastníkov zmluvy je povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal (nie však niečo, čo vzniklo spracovaním toho, čo druhému účastníkovi odovzdal), a tak základným a podstatným skutkovým tvrdením žalobcu pri uplatnení takéhoto nároku je najskôr jednoznačne skutkovo tvrdiť, čo konkrétne a v akej podobe žalobca druhej zmluvnej strane v súvislosti s plnením z neplatnej zmluvy odovzdal. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca si takúto svoju povinnosť nespĺnil a svojou žalobou vyhnúc sa pravdepodobne zámerne jednoznačnému skutkovému tvrdeniu v akej podobe žalovanému odovzdal dáta, ktorých vydania sa domáha, sa snažil presvedčiť/zaviesť súd, že žalobou sa domáha vydania toho, čo v skutočnosti v súvislosti s plnením zo zmluvy žalovanému aj odovzdal.

10.2 Na takúto procesnú obranu žalovaného žalobca reagoval vo svojom písomnom vyjadrení sa, doručenom súdu 13.1.2020 (č. l. 166) tak, že potvrdil skutkové tvrdenia žalovaného, že tento mu odovzdal ekonomické dáta týkajúce sa fungovania spoločnosti, ktoré žalovanému žalobca poskytol za účelom plnenia zmluvy na poskytovanie elektronickej služby Data Hosting, avšak odovzdal ich vo formáte, v ktorom sa u žalobcu nedajú zobrazíť a tento na to, aby ich mohol zobrazíť, by si musel zakúpiť licenciu, či už od spoločnosti LLARIK s.r.o., alebo od spoločnosti Oracle, verzia 10. Zároveň v predmetnom vyjadrení prehlásil, že pre žalovaného nepredstavuje absolútne žiaden problém dáta uložené na DVD nosiči, ktorý tvoril prílohu listu žalovaného z 13.8.2018 zobrazíť v programe EIB a tieto jednoducho vytlačiť do formátu .pdf, alebo uložiť do formátu .pdf a takto vytvorené súbory následne na jednom alebo viacerých DVD nosičoch odovzdať žalobcovi.

10.2.1 Z takéhoto vyjadrenia žalobcu podľa názoru odvolacieho súdu bolo logicky možné dospieť k záveru, že žalobca nespochybnil pravdivosť skutkového tvrdenia žalovaného o tom, že žalovaný dáta, ktorých vydania sa žalobou domáha v listinnej podobe a v elektronickej podobe vo formátoch .pdf a .xlsx, nemá v držbe a že žalobca sa touto žalobou nedomáha vrátenia toho, čo žalovanému skutočne poskytol, ale sa domáha uloženia povinnosti žalovanému spracovať dáta žalobcu poskytnuté žalovanému v programe EIB LLARIK do listinnej podoby a zároveň aj do elektronickej podoby vo formáte .pdf, prípadne .xlsx a takto vytvorené/spracované dáta odovzdať žalobcovi, teda že sa domáha

plnenia, ktoré nemá oporu nielen v zákone (OZ prípadne OBZ), ale ani v Zmluve Data Hosting. Z predmetného vyjadrenia je ďalej zrejmé, že žalovaný v konaní skutkovo tvrdil, že dáta spojené s obchodnou činnosťou žalobcu (faktúry, dodacie listy a ich archivácia ...) boli v období od 1.1.2018 do 31.5.2018 vygenerované len cez počítačový program EIB, a len v takejto podobe boli uchovávané u žalovaného. Takéto jeho skutkové tvrdenia neboli žalobcom účinne popreté, a tak ich bolo potrebné považovať za nesporné a pri rozhodovaní z nich vychádzať.

10.3 Žalovaný vo svojich vyjadreniach sa z 6.3.2019 (č. l. 190) a z 20.10.2022 (č. l. 227) reagujúc na prostriedky procesného útoku žalobcu uvedené v jeho vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného voči nariadeniu neodkladného opatrenia, ale aj k samotnej žalobe žalobcu ďalej skutkovo tvrdil, že dáta, ktoré žalovaný odovzdal žalobcovi na DVD nosiči, už k dispozícii nemá, nakoľko zo servera žalovaného boli po splnení si povinnosti doručiť žalobcovi DVD nosič s predmetnými dátami odstránené (nesporné skutkové tvrdenie žalovaného). K takýmto dátam žalobcu sa už žalovaný nedostane, nakoľko tieto dáta patria žalobcovi a žalovaný ich nie je ďalej oprávnený ani povinný, ani uschovávať, ani spracovávať. Tieto dáta preto nie je možné vyhotoviť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe vo formátoch požadovaných žalobcom.

10.4 Následne žalobca svojimi podaniami doručenými súdu dňa 5.11.2021 (č.l. 254) a dňa 8.11.2021 (teda po viac ako dvoch rokoch počítaných odo dňa podania žaloby) reagujúc na obranu žalovaného o tom, že žalobca ani len netvrdil, že žalovanému odovzdal dáta v listinnej podobe a v digitálnej podobe vo formátoch .pdf a .xlsx, predložil súdu DVD, na ktorom by sa mala nachádzať nepatrná časť dokladov, ktoré údajne aj zaslal žalovanému vo formátoch .pdf a .xlsx na ich uloženie v zmysle zmluvy Data Hosting dôvodiac, že predmetné dáta boli žalovanému zaslané na ich uloženie vo formáte .pdf a .xlsx, a preto ich žiada vydať v týchto formátoch. Žalovaný sa k tomuto vyjadreniu žalobcu vyjadril svojim podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 19.11.2021 (č.l. 270) tak, že doloženie týchto dokladov je vo vzťahu k preukázaniu nároku žalobcu, ktorého sa svojou žalobou domáha, irelevantné, nakoľko toto preukazuje maximálne tú skutočnosť, že nimi i sám žalobca disponuje. Priamo tak popiera tvrdenia, že ich nemá k dispozícii z dôvodu, že mu ich žalovaný protiprávne zadržáva. Samotné doloženie dokladov a faktúr súdu však žiadnym spôsobom nepreukazuje tvrdenie žalobcu o ich odovzdaní žalovanému v požadovaných formátoch (listinnú podobu žalobca opomína). V tejto súvislosti žalovaný ďalej jednoznačne prehlasuje, že listinné doklady a digitálne súbory, ktorých vydania sa žalobca od žalovaného v tomto konaní domáha, mu zo strany žalobcu nikdy odovzdané neboli. V tejto súvislosti ďalej poskytol vlastné skutkové tvrdenia, že žalovaný poskytol žalobcovi serverový priestor za účelom, aby si naň ukladal svoje dáta a súčasťou poskytnutia serverového priestoru bol aj prenájom databázy Oracle. Žalobca pri zahájení zmluvného vzťahu poskytol žalovanému v tabuľkách zoznam tovarov, partnerov, saldá a podobne, ktoré boli naimportované do systému EIB LLARIK (spoplatnená služba), tento zoznam však následne zlikvidoval (keďže sa jednalo o vstupné dáta a nemal povinnosť ich držať). Žalobca ďalej prostredníctvom zakúpenej licencie od spoločnosti LLARIK (informačný systém EIB LLARIK) vytváral prostredníctvom vzdialeného prístupu k serveru ďalšie dáta, ktoré žalovaný na svojom serveri záložoval. Takto zálohované dáta bol povinný odovzdať na dátovom médiu žalobcovi v zmysle článku III. bod 3.1. písm. c) Zmluvy Data Hosting. Dáta, ktoré si žalobca na serveri žalovaného záložoval, boli vytvorené v programe EIB LLARIK (v tom si žalobca vedel vytvoriť aj .pdf formát), avšak nie je možné ich zálohovať vo formáte .pdf či .xlsx. Záloha pracuje s informáciou čísel 0,1. Služba datahosting tieto informácie spravuje, ukladá a zálohuje. Počas doby trvania licencie k programu EIB LLARIK a trvania služby datahosting si mohol žalobca tieto zálohované dáta spracovať a vytlačiť do požadovaných formátov (v systéme EIB LLARIK). Žalovaný ďalej zdôraznil, že žalobca neukladal dáta v rámci datahostingovej služby v žalobcom uvedených formátoch, ale formáte dát, ktoré bolo možné otvoriť (používať) prostredníctvom databázového systému Oracle, s ktorým pracoval program EIB LLARIK. Po skončení spolupráce žalovaný odovzdal dáta, keďže mu zo zmluvy takáto povinnosť vyplývala, avšak logicky nie databázu. Žalobca si teda na serveroch žalovaného nikdy neukladal jednotlivé doklady vo formátoch .pdf a .xlsx, ale ukladal si na ňom len databázy vytvorené programom EIB LLARIK, ktoré možno otvoriť (používať) len pri použití na to potrebného softwaru, či už programu EIB LLARIK alebo iného podobného programu pracujúceho s databázovým systémom Oracle. Pokiaľ ide o žalobcom navrhované dokazovanie, žalovaný uviedol, že takéto dokazovanie je pre rozhodovanie v tejto veci bezúčelným, nakoľko žalovaný netvrdí a ani nikdy netvrdil, že na odovzdanom dátovom médiu boli digitálne súbory, ktorých vydania sa žalobca v tomto konaní domáha. Preto preukazovanie takýchto skutočností znaleckým dokazovaním nemá žiaden význam. Žalovaný od začiatku tvrdil, že dáta, ktoré odovzdal žalovanému, sú odlišné od dát - súborov, ktorých vydania sa žalobca domáha, a

to z jednoduchého dôvodu: na serveroch žalovaného nikdy neboli uložené súbory, ktorých vydania sa v tomto konaní žalobca domáha, ale boli uložené dáta - zapisované hodnoty pomocou dvoch symbolov 0 a 1.

10.4.1 Takéto popretie len všeobecných skutkových tvrdení žalobcu (žalobca totiž nič o tom kedy a akým spôsobom predmetné dáta/doklady odovzdal žalovanému) o odovzdaní mu dát/dokladov je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné považovať za dostatočné, majúce za následok účinné popretie skutkových tvrdení žalobcu (§ 151 ods. 2 CSP) o tom, že dáta v listinnej a v elektronickej podobe vo formátoch .pdf a .xlsx, ktorých vydania sa touto žalobou domáha, skutočne žalovanému aj odovzdal a tento ich neprávom zadržuje.

10.5 Pokiaľ teda súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní z takýchto účinne popretých skutkových tvrdení nevychádzal, konal správne (žalobcovi teda nebolo možné priznať uplatnené nároky ani v zmysle ust. § 457 OZ, ale ani v zmysle ust. § 126 ods. 1 OZ). Žalobca totiž na preukázanie pravdivosti jeho skutkových tvrdení o skutočnom odovzdaní dát/dokladov žalovanému v listinnej podobe, prípadne v dátovej podobe vo formátoch .pdf, prípadne .xlsx nenavrhol žiadne dokazovanie. Neobstojí preto ani námietka žalobcu, že súd bezdôvodne neposkytol ochranu žalobcovi ako vlastníkovi dát/dokladov a z tohto dôvodu je jeho rozhodnutie svojvoľné a nezákonné. Súd pri rozhodovaní totiž vychádza, či už z nesporných skutkových tvrdení strán, alebo z preukázaných skutkových tvrdení strán, avšak nie zo sporných skutkových tvrdení strany sporu (žalobcu). Pokiaľ podstatné skutkové tvrdenie strany sporu zakladajúce jej nárok uplatnený v žalobe zostane sporné (bolo účinne popreté protistranou) a nebolo preukázané ani vykonaným dokazovaním, znamená to legitímne pre stranu (ktorá na takomto tvrdení zakladala svoj nárok) stratu sporu.

11. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na plnenie z platnej zmluvy, odvolací súd uvádza:

11.1 Podľa § 488 OZ, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

11.2 Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

11.3 Podľa § 494 OZ, z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečo sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať.

11.4 Poľa čl. III. bod 3.1. písm. c) Zmluvy Data Hosting prenajímateľ je povinný zálohovať dáta 1x denne na hardwarové zariadenie prenajímateľa, 1x týždenne na dátové médium a 1x ročne dátové médium dodať nájomcovi.

11.5 Súd prvej inštancie posúdiac Zmluvu Data Hosting podľa jej obsahu dospel k záveru, že žalovanému z predmetnej zmluvy vznikla povinnosť vydať žalobcovi dátové médium obsahujúce dáta vytvorené v programe EIB LLARIK, ktoré si žalobca na serveri žalovaného zálohoval (čo však nebolo predmetom tohto sporu), nie však dáta v listinnej podobe a vo formátoch .pdf a .xlsx. Odvolací súd sa s takýmto záverom súdu prvej inštancie plne stotožňuje. Ako už bolo vyššie uvedené, žalovaný totiž v konaní jednoznačne skutkovo tvrdil, že žalovaný poskytol žalobcovi serverový priestor za účelom, aby si naň ukladal svoje dáta a súčasťou poskytnutia serverového priestoru bol aj prenájom databázy Oracle. Žalobca pri zahájení zmluvného vzťahu poskytol žalovanému v tabuľkách zoznam tovarov, partnerov, saldá a podobne, ktoré boli naimportované do systému EIB LLARIK (spoplatnená služba), tento zoznam však následne zlikvidoval (keďže sa jednalo o vstupné dáta a nemal povinnosť ich držať). Žalobca ďalej prostredníctvom zakúpenej licencie od spoločnosti LLARIK (informačný systém EIB LLARIK) vytváral prostredníctvom vzdialeného prístupu k serveru ďalšie dáta, ktoré žalovaný na svojom serveri zálohoval. Takto zálohované dáta bol povinný odovzdať na dátovom médiu žalobcovi v zmysle článku III. bod 3.1. písm. c) Zmluvy Data Hosting. Dáta, ktoré si žalobca na serveri žalovaného zálohoval, boli vytvorené v programe EIB LLARIK (v tom si žalobca vedel vytvoriť aj .pdf formát), avšak nie je možné ich zálohovať vo formáte .pdf či .xlsx. Záloha pracuje s informáciou čísel 0,1. Služba datahosting tieto informácie spravuje, ukladá a zálohuje. Žalobca neukladal dáta v rámci datahostingovej služby v žalobcom uvedených formátoch, ale formáte dát, ktoré bolo možné otvoriť (používať) prostredníctvom databázového systému Oracle, s ktorým pracoval program EIB LLARIK. Po skončení spolupráce žalovaný odovzdal dáta,

keďže mu zo zmluvy takáto povinnosť vyplývala, avšak logicky nie databázu. Žalobca si teda na serveroch žalovaného nikdy neukladal jednotlivé doklady vo formátoch .pdf a .xlsx, ale ukladal si na ňom len databázy vytvorené programom EIB LLARIK, ktoré možno otvoriť/používať len pri použití na to potrebného softwaru, či už programu EIB LLARIK alebo iného podobného programu pracujúceho s databázovým systémom Oracle.

11.6 Žalobca takéto skutkové tvrdenia žalovaného účinne nepoprel, a preto bolo potrebné z nich pri rozhodovaní vychádzať. Pokiaľ teda súd prvej inštancie vyhodnotil nárok žalobcu na vydanie/dodanie mu dokladov a zoznamov dokladov po jednotlivých evidenciách (špecifikovaných v žalobe) v listinnej podobe a v digitálnej podobe vo formátoch .pdf a .xlsx titulom plnenia z platne uzatvorenej Zmluvy Data Hosting za nedôvodný, nakoľko mu takáto povinnosť z predmetnej zmluvy nevyplýva, jeho záver je potrebné považovať za vecne správny. Neobstojí preto ani námietka žalobcu, že pokiaľ súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, priznal právnu ochranu nekalým obchodným praktikám žalovaného, ktoré mali spočívať v tom, že aj keď žalovanému boli zo strany žalobcu na uloženie odovzdané doklady a dáta, ktoré bolo možné zobraziť v štandardných počítačových programoch (Word, Excel, Adobe Acrobat), tieto dáta po ich uložení na server žalovaného je možné zobraziť len za súčasného využitia programu spoločnosti žalovaného a LLARIK, nakoľko z dokazovania/nesporných skutkových tvrdení žalovaného vyplynulo, že na takýchto podmienkach spolupráce sa žalobca so žalovaným slobodne dohodli a pokiaľ si žalobca u žalovaného záložoval dáta vytvorené v databázach, ktoré pre ich vytvorenie a následné zobrazenie nutne vyžadovali program Oracle 10 alebo program LLARIK, tak takúto dohodu nemožno považovať za nekalú obchodnú praktiku. Pokiaľ žalobca pri uzatváraní zmlúv neuvažoval o tom, že po ukončení spolupráce so žalovaným nastane situácia, keď sa nebude môcť dostať ku svojim účtovným dokladom bez oprávnenia používať programy, ktoré umožňujú predmetné databázy zobraziť, tak konal vedome nedbanlivo, ktorú nedbanlivosť nemožno pričítavať na ťarchu žalovaného.

12. Pokiaľ námietky smerujú k právnomu posúdeniu veci, odvolací súd uvádza, že právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná, alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

12.1 Súd prvej inštancie nárok žalobcu uplatnený v žalobe právne posúdil, ako nárok účastníka neplatnej zmluvy na vrátenie toho, čo druhý účastník podľa nej dostal podľa § 39, § 49a a § 457 OZ, alternatívne ako nárok strany zmluvy na splnenie zmluvného záväzku druhej zmluvnej strany podľa § 488, § 489 a § 494 OZ a Zmluvy Data Hosting. Odvolací súd sa s takýmto právny posúdením veci plne stotožňuje a odvoláciu námietku žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie považuje za nedôvodnú. Zo žaloby je totiž jednoznačne zrejmé, že žalobca svoj nárok na vydanie mu dokladov a zoznamov dokladov po jednotlivých evidenciách špecifikovaných v žalobe uplatňuje z dôvodu údajnej neplatnosti Zmluvy Data Hosting, na základe ktorej tieto doklady žalovanému údajne odovzdal (... žalobca Zmluvu Data Hosting považuje za neplatnú, ktorú skutočnosť aj oznámil žalovanému....“a ďalej, ..., žalobca v súvislosti s plnením predmetu zmluvy na poskytovanie elektronickej služby Data Hosting zo dňa 9.10.2017 v období od 1.1.2018 do 31.5.2018 poskytol žalovanému všetky dáta, ktoré sú špecifikované v žalobnom návrhu, avšak žalovaný mu tieto dáta do dnešného dňa neposkytol napriek ustanoveniu § 457 OZ ...“), ktorý nárok je nárokom na vzájomné vrátenie plnenia z neplatnej zmluvy a je upravený v ust. § 457 OZ. Zo žaloby je taktiež ďalej zrejmé, že žalobca pre prípad, že by súd nepovažoval Zmluvu Data Hosting za neplatnú, nárok na plnenie uplatnené v žalobe žiadal priznať titulom jeho nároku na plnenie zo zmluvy, a to článku III. bod 3.1. písm. c), ktorý nárok je upravený nielen v Zmluve Data Hosting, ale vyplýva aj z § 488, §489 a § 494 OZ. Odvolacia námietka o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie potom nemohla obstať.

13. Neobstojí ani námietka žalovaného, že súd prvej inštancie v konaní aplikoval neprípustnú zásadu negatívnej dôkaznej teórie, pretože vyžadoval od žalobcu, aby preukázal negatívnu skutočnosť, a to síce, že doklady, ktorých vydania sa v konaní domáha, mu zo strany žalovaného neboli vydané, a to pre jej nepravdivosť. Zo samotného odvolaním napádaného rozhodnutia totiž takýto záver súdu prvej inštancie nevyplýva. Súd prvej inštancie totiž požadoval od žalobcu, aby preukázal svoje skutkové tvrdenia o tom, že žalovanému v žalobe požadované dáta/doklady odovzdal a v konaní bolo nesporným,

že žalovaný žalobcovi v žalobe požadované dáta/doklady neodovzdal, nakoľko ich ani nedržel. Žalovaný nikdy netvrdil, že médium obsahovalo to, čo žalobca žiada vydať.

14. Napokon neobstojí ani námietka žalobcu, že žalovaný má všetky dáta a doklady k dispozícii, pretože disponuje minimálne s dátovým nosičom, ktorý chcel protokolárne odovzdať žalobcovi, zároveň že je nesporné a preukázané, že uvedené dáta je schopný pretaviť do akejkoľvek podoby (vrátane formátu .pdf a .xlsx) a že žalobca zaplatil žalovanému a spoločnosti LLARIK s.r.o. za 4 mesiace trvania právneho vzťahu založeného spornými 3 zmluvami sumu viac ako 109.000 eur, nakoľko pokiaľ žalovanému reálne nevznikla povinnosť pretaviť dáta a doklady do listinnej podoby, prípadne do formátu .pdf a .xlsx, tak podľa názoru odvolacieho súdu žalobca nemôže splnenie takejto neexistujúcej povinnosti vymáhať na žalovanom súdnou cestou. Pokiaľ súd žalobu žalobcu za takýchto okolností zamietol, nedošlo k porušeniu princípu spravodlivosti, princípu právnej istoty ani princípu zákonnosti.

15. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že súd prvej inštancie na jednej strane odôvodnil napadnutý rozsudok neunesením dôkazného bremena zo strany žalobcu a na druhej strane však zamietol všetky návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania - zápisnica z 10.3.2022 (nevykonal dokazovanie žalobcom predloženým DVD nosičom) a že takýmto postupom porušil princíp rovnosti zbraní ako aj princíp legitímnych očakávaní, odvolací súd uvádza:

15.1 Podľa čl. 6 ods. 1 CSP, strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednáwanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

15.2 Podľa článku 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

15.3 Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

15.4 Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

15.5 Podľa § 151 ods. 1 a ods. 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktorej protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (1). Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (2).

15.6 Podľa § 153 ods. 1 a ods. 2 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (1). Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (2).

15.7 V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že základnou povinnosťou sporových strán je povinnosť substancovať všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzuje svoju procesnú taktiku (útok alebo obranu). V sociálnej koncepcii civilného procesu sa povinnosť tvrdenia prejavuje ako povinnosť (každéj zo sporových strán) pravdivo a úplne opísať všetky rozhodujúce skutkové okolnosti prípadu (teda takáto povinnosť jednoznačne zťažuje aj žalovaného). Nedodržanie tejto povinnosti vedie k neuneseniu bremena tvrdenia v civilnom procese. Následkom je tak strata sporu pre neunesenie konkrétneho procesného bremena tou ktorou procesnou stranou. Ak teda súd procesnú stranu „pristihne“ pri porušení povinnosti tvrdenia, je v rámci takzvaného materiálneho vedenia sporu oprávnený a povinný k tejto skutočnosti prihliadnuť a vyhodnotiť ju v komplexe s inými procesnými povinnosťami a bremenami pri rozhodovaní sporu. Nástrojom materiálneho vedenia sporu v tejto súvislosti je oprávnenie a zároveň povinnosť súdu normatívne zakotvená v § 191 ods. 1 CSP za stredníkom - ide o oprávnenie a povinnosť starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Súd teda ex offio prihliadne i na nedodržanie procesnej povinnosti relevantne substancovať

rozhodujúce skutkové tvrdenia (t. j. substancovať ich pravdivo a úplne). Okrem vyššie uvedeného, špecifickou procesnou povinnosťou, ktorou je zaťažená sporová strana, je aj povinnosť dôkazná. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že podľa civilného sporového procesu nie je možné o dôkaznej povinnosti správne uvažovať len na strane žalobcu. Inak povedané, dôkazná povinnosť v kontradiktórnom spore nestíha len žalobcu, ale každý je povinný dokazovať v spore to, čo sám tvrdí. Vo všeobecnosti preto platí, že dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto dostojí svojej procesnej povinnosti tvrdiť. Dôkazné bremeno teda v kontradiktórnom spore rozhodne nesvedčí len žalobcovi, ale aj žalovanému. Jeho rozsah sa odvíja od miery aktivity žalobcu. Ak je samotný žalobca v spore pasívny, unesie žalovaný jemu prislúchajúce dôkazné bremeno ľahšie, keďže mu v zásade stačí vierohodne spochybňovať nedôsledné skutkové tvrdenia žalobcu. Ak však žalobca splní svoju povinnosť tvrdenia dôkladne (a okrem toho ak svoje tvrdenia podporí aj dôkazmi), žalovanému nebude stačiť spochybňovať skutkové tvrdenia žalobcu, ale musí predostrieť vlastné relevantné skutkové tvrdenia týkajúce sa konkrétneho prejednávaneho procesného nároku a v prípade ich účinného popretia žalobcom a musí predložiť na ich preukázanie aj dôkazy (ak chce v spore uspieť).

15.8 Podľa § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

15.9 V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že dokazovanie je zákonom upravený postup súdu, ako aj sporových strán, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania, a preto sa v dokazovaní obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov potrebných pre rozhodnutie vo veci. Súd je subjektom, ktorý určuje, čo sa bude dokazovať, ako bude dokazovanie prebiehať, ktoré skutočnosti bude považovať za preukázané, a ktoré dôkazy vykoná. V zásade súd nevykonáva dokazovanie na preukázanie skutkových okolností, ktoré sú medzi stranami nesporné. Sudca sa teda nestáva pasívnym arbitrom, ktorý je pri zisťovaní skutkového stavu odkázaný na tvrdenia a dôkazné návrhy strán. Pravdaže súd musí dbať na to, aby nevyhlásil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdý sporovou stranou (ktorý druhá sporová strana účinne poprela), ak tento skutkový poznatok nebude preukazovať iným dôkazom.

15.10 Z podania žalobcu zo dňa 4.11.2021 je zrejmé, že žalobca predkladá súdu faktúry od dodávateľa SOAS a.s. vo formáte .pdf za obdobie od januára 2018 do konca apríla 2018 a zoznam faktúr od dodávateľa SOAS a.s. vo formáte .xlsx za obdobie od januára 2018 do konca apríla 2018 s tým, že ide len o časť dokladov, ktoré žalobca žalovanému zaslal na uloženie v zmysle zmluvy o datahostingu cez systém od spoločnosti LLARIK dôvodiac, že uvedené doklady boli žalovanému zaslané na uloženie vo formáte .pdf a .xlsx, t.j. presne v takom formáte, v akom sa dožaduje ich vydania od žalovaného. Zároveň v tomto podaní žalobca dôvodí, že nakoľko predkladané doklady sú značného rozsahu, žalobca ich zašle súdu poštou na dátovom nosiči, pričom žiada, aby boli uložené do prílohovej obálky vzhľadom na skutočnosť, že obsahujú údaje, ktoré môžu obsahovať obchodné tajomstvo. Z predmetného podania je teda zrejmé, že jeho prílohami neboli žalobcom označené dôkazy a že predmetné dôkazy mali preukazovať skutočnosť, že žalobca takýmito dokladmi disponoval a t.č. aj disponuje.

15.11 Následne žalobca dňa 5.11.2021 doručil súdu DVD označené „FV SOAS – STAVIVA – EIB – L HOSTING 1-4 2018“, obsahujúce faktúry od dodávateľa SOAS a.s. vo formáte .pdf za obdobie od januára 2018 do konca apríla 2018 a zoznam faktúr od dodávateľa SOAS a.s. vo formáte .xlsx za obdobie od januára 2018 do konca apríla 2018.

15.12 Zo zápisnice súdu prvej inštancie o priebehu pojednávania konaného dňa 10.3.2022 je zrejmé, že súd pokračoval v odročenom pojednávaní konanom dňa 23.11.2021 a po rozhodnutí o tom, že bude pojednávať v neprítomnosti žalovaného rozhodol tak, že nevykoná dôkaz navrhnutý žalobcom v podaní zo dňa 4.11.2021. Následne vypočul k veci právneho zástupcu žalobcu, ako aj právneho zástupcu žalovaného a vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov založených v spise. Po vykonaní dokazovania sa oboch právnych zástupcov sporových strán spýtal, či majú návrhy na doplnenie/vykonanie ďalšieho dokazovania, pričom obaja zhodne uviedli, že ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania nemajú, z ktorého dôvodu potom po prednese záverečných rečí právnickými zástupcami sporových strán, dokazovanie vyhlásil za skončené.

15.13 Zo spisu súdu prvej inštancie teda vyplývalo, že žalobca v konaní skutkovo tvrdil, že žalovanému odovzdal dáta, ktorých vydania sa domáha v listinnej podobe a v elektronickej podobe vo formátoch .pdf

a .xlxs, a to bez toho, aby uviedol skutkové okolnosti, kedy a akým spôsobom sa tak malo stať, a to napriek tomu, že takéto jeho skutkové tvrdenia boli podstatnými pre rozhodnutie vo veci, keďže v konaní si uplatňoval nárok na ich vrátenie. Žalovaný takéto jeho len všeobecné skutkové tvrdenie o odovzdaní mu dát poprel vyhlásením, že takéto jeho skutkové tvrdenie je nepravdivé. Takéto popretie len všeobecného skutkového tvrdenia žalobcu žalovaným bolo (vzhľadom na vyššie uvedené úvahy odvolacieho súdu o popretí len všeobecných skutkových tvrdení strany sporu) potrebné považovať za účinné popretie skutkových tvrdení strany sporu, a tak bolo na žalobcovi (ak chcel byť v spore úspešným), aby doplnil svoje skutkové tvrdenia ohľadom odovzdania predmetných dát žalovanému a tieto podporil aj dôkazmi. Žalobca však doplnil svoje skutkové tvrdenia len o tvrdenie, že takéto doklady v ním požadovaných formátoch existujú a na preukázanie jeho pravdivosti navrhol vykonanie dokazovania DVD nosičom, na ktorom sa mali predmetné dáta nachádzať v elektronickej podobe vo formátoch .pdf a .xlxs. Žalovaný takéto skutkové tvrdenia žalobcu o existencii dokladov predkladaných žalobcom na DVD nosiči nespochybnil, a tak sa tieto stali nespornými (§ 151 ods. 1 CSP), teda pre rozhodnutie vo veci nebolo potrebné vykonať žalobcom navrhované dokazovanie na ich preukázanie (nebol dôvod preukazovať ich pravdivosť predloženým DVD nosičom). Pokiaľ teda súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie žalobcom predloženým DVD nosičom, konal správne. Preto neobstojí námietka žalobcu, že nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania došlo k porušeniu rovnosti zbraní sporových strán. Pre poriadok je však potrebné dodať, že aj pokiaľ bolo v konaní nesporným, že predmetné doklady predkladané žalobcom existujú aj v elektronickej podobe vo formátoch .pdf a .xlxs, nič to nemení na správnosti záveru súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal svoje skutkové tvrdenie, že predmetné dáta v takýchto formátoch odovzdal žalovanému na ich uloženie a tomuto vznikla povinnosť mu ich v takejto podobe aj vydať.

16. Pokiaľ ide o námietku o riadnom neodôvodnení rozsudku, odvolací súd uvádza, že: Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

16.1 Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka žalobcu, týkajúca sa nedostatku obsahových náležitostí napadnutého rozhodnutia, ako i jeho arbitrárnosti, preto nemohla obstáť, rovnako ako ani argument o porušení práva na spravodlivý proces.

17. Pokiaľ ide o námietky o vade konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd uvádza: Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ide o také vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia. V prejednávanej veci krajský súd nezistil v procesnom postupe okresného súdu žiadnu právne relevantnú vadu, ktorá mohla ovplyvniť správnosť výroku rozsudku okresného súdu.

18. S ostatnými námietkami žalobcu sa odvolací súd ako nepodstatnými pre rozhodnutie vo veci nezaoberal, nakoľko podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec

podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

19. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, keď tento správne v súlade s ustanovením §255 ods. 1 CSP rozhodol i o náhrade trov konania.

20. Žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania.

20.1 O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

20.2 O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).